

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **D. V.**
st. přísl. Izrael
t. č. bytem X

zastoupen JUDr. Eliškou Flídrovou, Ph.D.,
advokátkou se sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 29. 4. 2019, č. j. OAM-239/ZA-ZA11-LE05-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. OAM-239/ZA-ZA11-LE05-2019, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 666 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Elišky Flídrové, Ph.D., advokátky se sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 9. 3. 2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen „ČR“), dne 12. 3. 2019 obdržel žalovaný od právního zástupce žalobce prohlášení, že žalobce chce požádat o udělení mezinárodní ochrany, což odůvodnil trestním stíháním v Ruské federaci. Žalobce následně dne 15. 3. 2019 poskytl údaje k podané žádosti a sdělil, že se narodil v Rusku, je občanem Izraele, hebrejské národnosti, bez náboženského vyznání a politického přesvědčení, politicky aktivní nebyl, je rozvedený, jeho bývalá manželka žije v Rusku, dospělý syn v Izraeli. Z Izraele vycestoval dne 7. 3. 2019 do Prahy. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že má problémy s páteří, ale jinak je zdravý. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil skutečnost, že když přicestoval do Prahy, byl zadržen policií a dozvěděl se, že je to na žádost Ruska, kde byl obětí bývalých policistů, z nichž se stali kriminálníci, proto z Ruska utekl. Žalobce uvedl, že se bojí o svůj život a nesouhlasí s vydáním do Ruska, naopak chce odcestovat do Izraele, kde má zázemí, práci a rodinu.
3. V průběhu správního řízení prokázal žalobce svou totožnost a státní příslušnost dokladem totožnosti a řidičským průkazem Izraele, přičemž žalovaný následně obdržel kopii cestovního dokladu Izraele, jenž patřil žalobci a byl uložen u Městského soudu v Praze.
4. Při pohovoru vedeném dne 15. 3. 2019 žalobce konstatoval, že z Ruska utekl, protože tam byl jeho život v ohrožení, a vyřídil si státní občanství Izraele, kam vycestoval kvůli své národnosti. Když přijel v červenci roku 2016 do Izraele, požádal o izraelské státní občanství, které mu bylo v lednu roku 2017 uděleno, přičemž musel doložit hebrejský původ jeho matky. Žalobce dále prohlásil, že jiné než izraelské státní občanství v současnosti nemá. Rusko opustil v červenci roku 2016 a poté se tam nevrátil. Po opuštění Ruska měl trvalý pobyt pouze v Izraeli a jinak cestoval pouze za turistikou. Z Izraele do ČR žalobce odjel dne 7. 3. 2019, protože chtěl se svou přítelkyní, která žije v Rusku, oslavit v Praze MDŽ. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal proto, že nechce být vydán k trestnímu řízení do Ruska. Žalobce nevěděl, kdy proti němu bylo zahájeno trestní řízení v Rusku, ale mezinárodní zatykač byl vystaven v prosinci roku 2018 a dozvěděl se o něm po svém zadržení v ČR. Žalobce prohlásil, že v minulosti nebyl trestně stíhán. Žalobce neznal ustanovení trestního zákona, dle kterého je v Rusku stíhán, ale jednalo se o to, že byl v Rusku nucen pod nátlakem podepsat dlužní úpis a nyní po něm požadují zaplacení dluhu, přičemž se jedná o dluh ve výši 12,9 milionu rublů. Žalobce chtěl zabránit svému vydání do Ruska, nevěřil ruské policii a ruskému soudnímu systému. Mafiáni, kteří jej v Rusku pronásledovali a před kterými utekl, jsou do tohoto systému zapojeni a pokud by se jim stal nepohodlným, zlikvidují ho. Žalobce nevěděl, proč proti němu bylo po třech letech vyhlášeno mezinárodní pátrání, od svého odjezdu z Ruska nebyl s nikým v kontaktu. Žalobce vypověděl, že je v kontaktu s izraelskými úřady a s právníkem nahlásili věc konzulátu Izraele v Praze, jeho rodiče v Izraeli pověřili izraelského právníka, aby jeho situaci pomohl vyřešit. V Izraeli

žalobce neměl nikdy žádné problémy a není tam nic, čeho by se obával. Naopak by se chtěl do Izraele co nejdřív vrátit.

5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho snaha zabránit svému vydání k trestnímu stíhání do Ruska s tím, že žalobce nevěří ruské policii a justičnímu systému.
6. Žalovaný při posouzení žádosti žalobce vycházel především z jeho výpovědi a vyjádření jeho právního zástupce, jakož i z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Izraeli. Při seznámení

se s podklady žalobce uvedl, že nežádá o mezinárodní ochranu kvůli situaci v Izraeli, neboť se tam chce vrátit, ale nechce být vydán do Ruska. Doplnil, že v Izraeli je vše v pořádku. Právní zástupce žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí konstatoval, že zpráva o stavu lidských práv v Izraeli není pro řízení podstatná, neboť žalobce nehledá ochranu před státními orgány Izraele. K tomu navrhl doplnění dokazování o aktuální zprávy o stavu lidských práv v Rusku. Dále žalobce uvedl, že požádal o písemnosti z trestního řízení na území Ruska. Součástí podání byl dále ruský text označený jako svědectví bratra žalobce, jehož překlad si žalovaný obstaral. Obsahem písemnosti bylo tvrzení, že v roce 2016 po pisateli v Rusku požadovaly jisté osoby zaplacení sumy 15 milionů rublů, které jim měl dlužit žalobce, dále že byl žalobce několik dní pohřešován, jeho byt nesl známky vloupání a byl patrně unesen, pročez podal pisatel oznámení na policii. Policie dle pisatele věc vyšetřovala, ale posléze bylo vyšetřování zastaveno, neboť se žalobce sám dostavil na policii s tím, že je vše v pořádku. V následném podání žalobce navrhl provedení dokazování vyžádáním zprávy o lidských právech v Rusku od organizace Memoriál, součástí podání byla písemná vyjádření žalobce a jeho bývalé manželky, jejich překlad si žalovaný obstaral, přičemž tato vyjádření popisovala události z roku 2016, které již popsal žalobcův bratr.

7. K návrhům na doplnění podkladů a písemnostem, doloženým žalobcem, žalovaný konstatoval, že z hlediska posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jde o materiály irelevantní, když se netýkají možného pronásledování či hrozící vážné újmy v zemi původu žalobce ani jiných relevantních okolností. Informace o situaci v Rusku nemohou přinést žádnou informaci svědčící o důvodných obavách žalobce z pronásledování, ani o skutečně hrozící vážné újmě v zemi jeho původu, tj. v zemi jeho státní příslušnosti, kterou je Izrael. Mezinárodní ochrana je ochranou proti pronásledování či skutečně hrozící vážné újmě výhradně v zemi původu žalobce, tedy v zemi jeho státní příslušnosti. Doplnění podkladů tak žalobce považoval za neefektivní a zcela nadbytečné, neboť informace o situaci v Rusku obecně ani o tamním stíhání žalobce nemohou přispět k zodpovězení otázky, zda žalobci hrozí v zemi jeho původu pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu nebo že mu tam hrozí vážná újma podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Tvrzené důvody žádosti o mezinárodní ochranu musí směřovat k zemi státní příslušnosti žadatele. V případě žalobce se jedná o stát Izrael, jehož je žalobce občanem, a jediné vůči němu je tedy opodstatněno posuzovat podanou žádost žalobce.

8. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by v Izraeli jakýmkoliv způsobem uplatňoval politická práva či svobody.
9. Žalovaný v případě žalobce rovněž neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobcovu snahu vyhnout se hrozícímu vydání k trestnímu stíhání do jiné země, Ruska, nelze podřadit pod taxativní důvody ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Odůvodněný strach z pronásledování či nebezpečí vážné újmy se posuzuje ve vztahu ke státu, jehož je žadatel státním občanem. Žalobce opakovaně potvrdil a žalovaný ověřil, že žalobce je státním občanem státu Izrael. Žalobce rovněž výslovně prohlásil, že nemá žádné jiné státní občanství než izraelské, přičemž konstatoval, že v Izraeli neměl nikdy žádné problémy, ničeho se tam neobává a chtěl by se tam co nejdříve vrátit.
10. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce nesplňuje ani důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny.
11. Následně žalovaný zkoumal, zda žalobci nelze udělit azyl z humanitárních důvodů dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalovaný je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle jeho prohlášení je zdravý. Jeho zdravotní stav zjevně nevyžaduje žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči a v případě žalobce neshledal existenci zvláštního zřetele hodného důvodu pro udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Příklad žalobce rovněž není případ, kdy by byla jeho situace natolik výjimečná, že neudělení azylu by v jeho případě bylo v zásadě nehumánní.
12. Současně žalovaný zkoumal, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Žalobce neuvedl a ani žalovaný nezjistil nic, z čeho by bylo možné dojít k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozila vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti.
13. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho motivů k odchodu z vlasti a aktuálních informačních pramenů žalovaný nedospěl ve věci k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

14. Žalovaný dále posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na základě informačních zdrojů i skutečností obecně známých žalovaný konstatoval, že na území Izraele přes napětí mezi Izraelem a Palestinskou samosprávou neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ani sám žalobce nic takového netvrdil a sdělil, že je v Izraeli vše v pořádku.
15. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.
16. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu a doplňková ochrana mu nebyla udělena.
17. Žalobce nesplňuje důvody ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, neboť nebylo zjištěno, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce.

II. Obsah žaloby

18. Žalobce především namítl, že žalovaný ve svém rozhodnutí paušálním způsobem odkázal na nemožnost předvídat nelidské zacházení, či mučení v předmětné situaci, a to za situace, kdy žalobce podrobně uvedl důvody, které vedly k podání žádosti a doložil na podporu svých tvrzení řadu důkazů, které jsou součástí spisu.
19. Žalovaný vycházel ze skutečnosti, že je žalobce státním příslušníkem Izraele, avšak v této situaci je nutné posuzovat, že Ruská federace žádá o vydání žalobce jako svého občana, nikoliv občana Izraele. S touto otázkou se žalovaný nevypořádal. Žalovaný vycházel pouze z tvrzení žalobce, nikoliv z podkladů řízení o vydání, ve kterém Ruská federace i přesto, že žalobce podal řádně žádost o zrušení občanství Ruské federace, stále považuje žalobce za svého občana. S přihlédnutím k této situaci by tedy bylo na místě poukázat na nález Ústavního soudu ČR, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, dle kterého není správní orgán absolutně vázán doslovným zněním zákona, ale smí a musí se od něj odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů právního státu. Postup žalovaného vytváří nebezpečný precedent, dle kterého jakýkoliv stát, o kterém je obecně známo, že v něm dochází k systematickému porušování základních lidských práv, může vyžádat jakoukoliv osobu, a to způsobem, že ji označí za svého občana, i když tomu tak ve skutečnosti není, popř. zruší rozhodnutí o odebrání občanství. Žalovaný by tak dle žalobce měl vycházet z toho, že stát, před kterým žalobce hledá ochranu, tvrdí, že je žalobce jeho občanem, i když tomu tak není.

20. Takový postup je dle žalobce směřodatný i pro provedení dokazování, které nebylo provedeno v důsledku toho, že žalovaný nezhodnotil veškeré okolnosti případu a zvolil cestu nejmenšího odporu s tím, že považoval žalobce za státního příslušníka Izraele a dále se nezabýval otázkou existence/neexistence ruského státního občanství žalobce. Z toho důvodu taktéž žalovaný nezkoumal ani dodržování lidských práv v Rusku jak v obecné rovině, tak i v konkrétní situaci žalobce.
21. Žalobce uvedl, že z Ruska utekl, protože tam byl jeho život v ohrožení. Vyřídil si státní občanství Izraele, kam vycestoval kvůli své národnosti. V červenci 2016 přicestoval do Izraele, požádal o státní občanství a v lednu 2017 mu bylo uděleno. Zároveň v roce 2017 podal na zastupitelském úřadě Ruské federace v Izraeli žádost o zrušení státního občanství Ruské federace, tudíž jiné než izraelské občanství v současné době nemá i přes to, že ruské státní orgány tvrdí opak. Tato skutečnost je potvrzena i tím, že mu nebylo doručeno žádné předvolání, usnesení o zahájení trestního stíhání, aby se mohl bránit právním způsobem prostřednictvím obhájce v Rusku. Není mu tudíž ani známo, kdy proti němu bylo zahájeno trestní řízení v Rusku, ale mezinárodní zatykač byl vystaven v prosinci roku 2018 a dozvěděl se o něm při svém zadržení v ČR. Nikdy v minulosti nebyl žalobce trestně stíhán, ale v Rusku je stíhán proto, že byl nucen pod fyzickým nátlakem podepsat dlužní úpis a nyní po něm požadují zaplacení dluhu, přičemž se jedná o 12,9 milionu rublů. Když jeho únos začali řešit jeho příbuzní, musel pod nátlakem napsat, že k žádnému únosu nedošlo a že se cítí dobře a není ohrožen.
22. Skutečnost, že vyšetřování proti žalobci v Rusku probíhá pochybným způsobem, lze usoudit i z toho, že když advokát žalobce v Rusku požádal policejní orgány o umožnění nahlédnutí do spisu souvisejícího s jeho únosem a násilným vniknutím do jeho bytu, dostalo se mu po dvou měsících odpovědi a byly zaslány opisy o odložení věci.
23. Závěrem žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2004, č. j. 1 As 9/2003 – 90, podle kterého by měl žalovaný postupovat.
24. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

25. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26. 6. 2019 popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky ČR. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež považoval za zcela dostatečné a aktuální.

26. Důvodem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobce zabránit jeho vydání k trestnímu stíhání, které probíhá v Ruské federaci. Žalobce není a nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí, nemá politické přesvědčení, ani nebyl v životě politicky aktivní. Jak žalobce opakovaně prohlásil a žalovaný ověřil z předložených dokladů totožnosti, je pouze státním občanem státu Izrael. Žalobce rovněž výslovně prohlásil, že nemá žádné jiné státní občanství než izraelské, tedy ani občanství Ruské federace. Z tohoto důvodu žalovaný neobstarával informační zdroje týkající se Ruské federace, především ohledně stavu dodržování lidských práv v této zemi. Vzhledem k uvedeným skutečnostem posuzoval žalovaný žádost žalobce právě ve vztahu k Izraeli jako zemi jeho státní příslušnosti, kde žalobce neměl nikdy žádné problémy, ničeho se tam neobával a přál si rychlý návrat do této země. V žalobě zmiňovaný nález Ústavního soudu není dle žalovaného aplikovatelný na projednávanou věc z důvodu odlišného předmětu řízení, jehož se týká. Žalovaný rovněž konstatoval, že předmětem řízení je posouzení důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nikoliv vydání žalobce k trestnímu stíhání do Ruské federace. Žalobce tak dle názoru žalovaného nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňoval podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany.
27. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

28. V replice k vyjádření žalovaného žalobce konstatoval, že pokud by soud zastával názor o správnosti tvrzení žalovaného, že jako správní orgán není absolutně vázán doslovným zněním zákona, je vhodné sdělit, že odůvodňují-li to okolnosti a práva, zaručená mezinárodními smlouvami, jsou převažujícím jevem nad dikcí zákona o azylu. Právě v případě zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany z ryze formálního důvodu, kdy je žalobce označen státem, který se ho dožaduje, za svého občana, odporuje judikátu, na který poukazoval žalobce.
29. Skutečnost, že byl žalobce zkrácen na svých právech, je dle žalobce prokazatelná i tím, že mu nebylo umožněno ve smyslu ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu seznámit se se spisem a dne 10. 4. 2019 mu byla předložena pouze část podkladů pro vydání rozhodnutí (stránky č. 1 – 33 z celkem 101 stránek) bez jakéhokoliv odůvodnění.

V. Řízení před správními soudy

30. Krajský soud nařídil na den 18. 2. 2021 ústní jednání.
31. Na ústním jednání žalobce uvedl, že správní orgán se nevypořádal s tím, zda je žalobce státním příslušníkem Ruské federace, když žalobce sice přicestoval na území ČR jako občan Izraele a byl rovněž zadržen jakožto občan Izraele, ovšem trestní příkaz byl na žalobce vydán jakožto na občana Ruské federace. V případě žalobce jsou kroky Izraele velmi omezené

s ohledem na to, že se žalobce nachází na území svrchovaného státu ČR. Jedinou možností žalobce bylo požádat o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Žalobce i při nástupu do Přijímacího střediska předložil řidičský průkaz vydaný orgány Ruské federace, žalovaný tedy měl zkoumat, zda na žalobce nelze v této věci nahlížet jakožto na občana Ruské federace. Z provedeného důkazu – zprávy pro migrační otázky správy vnitra Ruska pro Tamborskou oblast ze dne 21. 12. 2018 – pak vyplynulo, že žalobce nepožádal o zrušení státního občanství Ruské federace a rovněž neuvědomil příslušné orgány o nabytí občanství jiného státu nebo povolení k pobytu na území jiného státu, a k datu vydání dokumentu byl žalobce držitelem ruského cestovního pasu a měl trvalý pobyt na území Ruské federace.

32. O podané žalobě rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 26. 2. 2021, č. j. 32 Az 19/2019 – 87, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud se zabýval tím, zda lze institut mezinárodní ochrany vztáhnout i na žalobce, přičemž došel k závěru, že ano, neboť žalobce pravděpodobně disponuje dvojím státním občanstvím, a to ruským a izraelským. Žalobce však nemohl využít ochrany státu Izrael, jehož možnosti jsou omezené, když se žalobce nenachází na jeho území a ani nemá možnost odcestovat na jeho území. Zároveň žalobce uváděl důvody pro mezinárodní ochranu vztahující se k Ruské federaci, přičemž měl soud za to, že je žalobce nadále občanem Ruské federace vzhledem k tomu, že nadále disponuje doklady Ruské federace. Jelikož z dostupných skutečností vyplývá, že nelze bez dalšího uzavřít, že je žalobce státním občanem pouze státu Izrael, když naopak vyznívá, že žalobce disponuje dvojím státním občanstvím, uzavřel soud, že na podkladě zjištěných závěrů bude nutné žádost žalobce znovu posoudit.
33. Proti rozsudku krajského soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 32 Az 19/2019 – 87, podal žalovaný kasační stížnost, ve které namítl, že v napadeném rozhodnutí se zabýval otázkou státního občanství žalobce zcela dostatečně. Skutečnost, že žalobce je i nadále držitelem řidičského průkazu Ruské federace a případně i cestovního pasu tohoto státu, neznamená, že je i nadále státním příslušníkem Ruské federace. Řidičský průkaz byl žalobci vydán ještě v době, kdy byl státním příslušníkem Ruské federace a žalobce si jej ponechal i po nabytí izraelského státního občanství, a stejně tomu bylo i v případě cestovního pasu. Žalobce sám prohlásil, že nabyl izraelské státní občanství a výslovně prohlásil, že žádné jiné občanství nemá; uvedl i to, že státní občanství Ruské federace bylo na jeho žádost zrušeno. Požadavky krajského soudu na stěžovatele ohledně dalšího dokazování a obstarávání podkladů pro řízení považoval za nadbytečné.
34. Následně byl vydán rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2021, č. j. 9 Azs 69/2021 – 22, kterým byl rozsudek krajského soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 32 Az 19/2019 – 87, zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud nesouhlasil s názorem krajského soudu ohledně toho, že se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s existencí dokladů (řidičský průkaz a pas) vydaných Ruskou federací, které žalobce průběhu řízení před správním orgánem doložil. Podle Nejvyššího správního soudu samotná existence těchto dokladů bez dalšího nezakládá důvod pro pochybnost o tom, že by žalobce neměl být pouze státním příslušníkem Izraele. Žalobci byly tyto doklady vydány ještě před opuštěním Ruské federace, a to v době, než požádal o jiné státní občanství a než požádal také o zrušení státního občanství Ruské federace. Tyto

doklady proto nemají ve věci žádnou vypovídací hodnotu, neboť žádným způsobem neprokazují aktuální stav toho, zda žalobce ruským státním občanstvím disponuje, či nikoli, ale deklarují toliko to, že v době jejich vydání jím disponoval. Samotná existence těchto dokumentů tedy nijak neprokazuje státní příslušnost žalobce a stěžovatel proto nepochybil, pokud se blíže existencí těchto dvou dokumentů nezabýval, ale vycházel z údajů poskytnutých žadatelem a dalších dokumentů svědčících o tom, že žalobce je státním příslušníkem Izraele.

VI. Vyjádření žalobce

35. Žalobce se ve svém vyjádření ze dne 23. 9. 2021 neztotožnil se závěry Nejvyššího správního soudu, a to zejména s problematikou tvrzení a prokazování dvojího občanství žalobce. Podle žalobce totiž nedošlo k naplnění zásady materiální pravdy, přičemž správní orgán musí při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli umožnil předložit veškeré důvody své žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán totiž měl od začátku, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu, k dispozici jeho ruský řidičský průkaz, který použil k ověření totožnosti žalobce. Žalobce rovněž v průběhu správního řízení opakovaně uváděl okolnosti, na základě nichž by mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo existuje nebezpečí vážné újmy při vydání do Ruské federace k trestnímu řízení, ačkoliv žalobce uvedl, že je občanem Izraele. Povinností správního orgánu tedy podle žalobce bylo vést pohovor tím směrem, aby jeho výsledek byl dostatečně konkrétní pro potřeby posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán se však otázce ruského státního občanství nevěnoval, ani neprovedl doplňující pohovor poté, co z vyjádření žalobce bylo zřejmé, že Ruská federace považuje žalobce za svého občana. Žalobce přitom uvedl veškeré informace ohledně svého občanství, přičemž se považuje za občana Izraele, pravdivě však uvedl i skutečnost, že z ruské strany nikdy nebylo potvrzeno zrušení jeho občanství, kdy vše nasvědčuje tomu, že došlo k administrativní chybě nebo jde o záměr Ruské federace s vizí následného trestního stíhání žalobce a žádosti o jeho vydání z jiného státu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobce ruským úřadům ani neoznámil nabytí jiného občanství, přičemž tato výtky je nevýznamná a ani se nezakládá na pravdě, když podle ruského zákona o státním občanství není osoba, která se v době nabytí cizího státního občanství trvale zdržuje na území jiného státu, povinna hlásit Ruské federaci nabytí občanství jiného státu. Tato povinnost vzniká, až když opět vstoupí na území Ruské federace.
36. Žalobce měl dále za to, že otázka státního občanství je zásadní pro udělení mezinárodní ochrany a nelze je oddělovat, nesouhlasil tedy se závěrem Nejvyššího správního soudu v bodu 16 jeho rozsudku, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že podstatou sporu není to, zda měla být žalobci udělena mezinárodní ochrana, ale otázka, zda žalovaný postupoval správně, pokud vzal za prokázané, že žalobce je občanem pouze Izraele. Po vydání rozhodnutí žalovaného o mezinárodní ochraně navíc bylo vydáno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2019, č. j. Nt 406/2019 o přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání do Ruské federace, v němž se podává, že ačkoliv je řízení v ČR vedeno s žalobcem jako s občanem státu Izrael, pro Ruskou federaci je žalobce jejím občanem. Pokud tedy správní orgán shodně s Nejvyšším správním soudem uvádí, že z řidičského průkazu a cestovního pasu nelze dovodit, že disponuje státním občanstvím Ruské federace, je naopak zjevné, že i v době vydání záruk Ruské federace v

extradičním řízení je žalobce ruským státním občanem. Bude-li tedy žalobce vydán k trestnímu stíhání, bude vydán pouze do Ruské federace jako její občan. Vydání do Izraele nepřipadá v úvahu, proto jsou úvahy o možnosti využití ochrany státu Izrael zcela liché. Z aktuálního usnesení o úplném zamítnutí žádosti žalobce o postoupení spisového materiálu v jeho trestní věci státu Izrael pro výkon trestního stíhání ze dne 23. 6. 2021 dále explicitně vyplývá, že žalobce je stále ruským občanem. Za této situace nemůže původní rozhodnutí žalovaného obstát, neboť vyvstaly nové okolnosti odůvodňující nové posouzení pro potřeby mezinárodní ochrany žalobce. Skutkový stav se podle žalobce natolik proměnil, že se původní závěry žalovaného staly neaplikovatelnými. Žalobce má za to, že žalovaný již v rámci rozhodnutí o mezinárodní ochraně nedostal své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Avšak i pokud by žalobce přistoupil na to, že žalovaný v rámci správního řízení postupoval správně, nelze ignorovat proměnu skutkového stavu za situace, kdy po vydání rozhodnutí o mezinárodní ochraně bylo vydáno pravomocné rozhodnutí soudu ve věci přípustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání do Ruské federace jako občana Ruské

federace. Skutkový stav, jak byl žalovaným zjištěn, proto nemůže nyní obstát, a to ani ve světle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Žalobce dále poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2020, č. j. 7 Azs 267/2019 – 21, v němž Nejvyšší správní soud řešil podobnou situaci a jehož závěry lze analogicky aplikovat i na nyní projednávaný případ.

37. Za aktuálně zjištěného skutkového stavu nelze podle žalobce pominout jasnou hrozbu porušení zásady non-refoulement. Žalobce opakovaně uváděl obavu o svůj život v Rusku, uvedl, že jej pronásledovali mafiáni a obával se fyzické likvidace. Tato tvrzení by mohla nasvědčovat skutečnému nebezpečí vážné újmy ze strany nestátních původců. Zásada non-refoulement neboli zásada nenavrácení se pak vztahuje na jakoukoliv formu násilného vykázání včetně vydání. Vydání žalobce do rukou orgánů Ruské federace by tak bylo porušením zásady nenavrácení. Žalobce si je vědom, že extradiční řízení vedené s jeho osobou vyústilo v usnesení o přípustnosti vydání do Ruské federace a soudy neshledaly při případném vydání porušení závazků ČR, je však nutno k tomu uvést, že extradiční a azylové řízení jsou dvě samostatná řízení, která se řídí jinými pravidly a sledují jiný účel. Žalovaný by tak měl posoudit jak individuální příběh žalobce, tak i obecnou situaci v ruských věznicích, která může být relevantní pro otázku udělení mezinárodní ochrany. Ve skutkově obdobném případě se k problematice podmínek v ruských věznicích vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 9. 2019, č. j. 5 Azs 235/2019 – 25. Nakonec ve vztahu k doplňkové ochraně je třeba případně posoudit diplomatické záruky pro účely extradice ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). V rámci toho bude nutno posoudit, zda v Rusku nedochází k systematickému porušování lidských práv a porušování zákazu mučení, neboť pak by ani v případě sjednání individuálních diplomatických záruk nebylo dostatečnou zárukou pro navrácenou osobu, že v jejím případě nedojde k porušení zákazu mučení a jiného nedovoleného zacházení. Aby mohly být diplomatické záruky posouzeny jako dostačující, musí rovněž splňovat určitá kvalitativní a obsahová kritéria.

38. Ve vyjádření ze dne 23. 3. 2023 žalobce dále poukázal na další skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci ve světle významné změny okolností, kterou představuje vojenská invaze Ruské federace na území Ukrajiny, přičemž žalobce shledává jako zásadní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021 – 49. Žalobce poukázal na to, že v tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval aplikační předností zásady non-refoulement a mezinárodních závazků plynoucích čl. 2 a 3 Úmluvy, i povinností krajského soudu přezkoumat skutkovou i právní stránku případu ve věci mezinárodní ochrany ke dni svého rozhodnutí, která vyplývá z přímé aplikace čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013. Zároveň Nejvyšší správní soud došel k závěru, že v aktuální situaci ruské invaze na Ukrajinu se mění přístup k diplomatickým zárukám ze strany Ruské federace a nelze je nyní akceptovat, když Ruská federace nemá zájem dodržovat diplomatické záruky pro udržování diplomatických vztahů s ČR, není možno ověřit dodržování záruk a rovněž není možno akceptovat diplomatické záruky země, která porušuje mezinárodní závazky i mezinárodně garantovaná základní práva vlastních obyvatel, což jsou obecně známé skutečnosti. Další okolností, která prohlubuje zjevný rozpor neudělení mezinárodní ochrany žalobce se zásadou non-refoulement, je vyloučení Ruské federace z Rady Evropy a následné usnesení Evropského soudu pro lidská práva o pozastavení projednávání všech žádostí proti Ruské federaci. Občané Ruské federace a cizinci se tak nemohou domáhat ochrany svých práv, včetně práva na spravedlivý proces, což je i nyní jednou z obav žalobce při žádosti o mezinárodní ochranu. Ruská federace zároveň sama zahájila proces vystoupení z Rady Evropy. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku nakonec zabýval i tím, že v důsledku kladného rozhodnutí o přípustnosti vydání není možné uvažovat o zajištění účinné ochrany práv osoby prostřednictvím podání nové žádosti poukazující na změnu skutečností, a na základě toho i žalobce vyvozuje povinnost krajského soudu přihlédnout k novým skutečnostem.

VII. Jednání před krajským soudem

39. Krajský soud nařídil na den 24. 3. 2022 další ústní jednání.
40. Žalobce odkázal v první řadě na svá vyjádření ze dne 23. 9. 2021 a 23. 3. 2022. S rozsudkem Nejvyššího správního soudu se žalobce neztotožňuje, naopak se ztotožňuje s rozhodnutím krajského soudu ve věci. Za zásadní považuje žalobce to, že došlo k proměně skutkového stavu, tedy že neobstojí rozhodnutí žalovaného. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Az 306/2021 – 49, tím spíše neobstojí skutkový stav vzhledem k invazi Ruské federace na Ukrajinu. V daném případě se jednalo o skutkově shodnou situaci, v níž šlo na jednu stranu o extradici, na druhou stranu o žádost o mezinárodní ochranu. V nyní posuzovaném případě jde o to prokázat, že žalobce je ruským občanem, a že jeho navrácení do Ruska by bylo v rozporu se zásadou non-refoulement a se zárukami, které byly poskytnuty ve věci extradice.
41. Žalobce vidí problém v tom, že poté, co bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ve věci neudělení mezinárodní ochrany, bylo ukončeno extradiční řízení, v němž bylo rozhodnuto, že extradice je možná a žalobce bude vyhošťován jako ruský občan. Mělo

by se tedy přihlížet k tomu, že je žalobce ruským občanem, ač to v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl výslovně.

42. Co je podle žalobce zásadní, že do věci nyní zasáhl konflikt na Ukrajině, kdy není možné navracet osoby do Ruska. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše označeném rozhodnutí, bylo by možné, aby si žalobce podal novou žádost o mezinárodní ochranu. Nebyl by však zachován stejný stupeň ochrany a extradice by mohla proběhnout, aniž by bylo vyčkáno na výsledek řízení o mezinárodní ochraně. Samo navrácení do Ruska je přitom v rozporu se zásadou non-refoulement, a tím spíše v dnešním stavu po invazi na Ukrajinu.
43. Žalobce nakonec poukázal na přímý účinek směrnice Evropského parlamentu a Rady, podle něž může krajský soud posuzovat skutkovou a právní stránku věci ke dni svého rozhodnutí.
44. Žalovaný zdůraznil, že na rozdíl od mínění žalobce se věc má opačně. V souladu se spisem, provedeným řízením i kasační stížností a rozhodnutím Nejvyššího správního soudu bylo postaveno najisto, že žalobce je občanem Izraele, byl tak správně posuzován, tudíž nemohl být pronásledován ve smyslu zákona o azylu a nehrozí mu vážná újma. Dále žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci.
45. Žalobce navrhl již v rámci svého vyjádření nové důkazy, které nebylo možno předložit v rámci řízení o mezinárodní ochraně. Jednalo se o usnesení o úplném zamítnutí žádosti ze dne 23. 6. 2021. Dále bylo předloženo potvrzení Ministerstva vnitra Ruské federace o tom, že pas žalobce je platným dokladem prokazujícím totožnost a je státním občanem Ruské federace, které žalobce obdržel dne 26. 10. 2021, dále podobné potvrzení z října 2021 o platnosti řidičského průkazu. Žalobce dále předložil k důkazu výňatek zákona Ruské federace o státní občanství Ruské federace. Rovněž navrhl žalobce k důkazu usnesení Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze o extradici.
46. Z překladu usnesení o úplném zamítnutí žádosti ze dne 23. 6. 2021 vyplynulo, že v rámci vyšetřování trestní věci bylo zjištěno, že D. V. v době spáchání skutku, z něhož byl obviněn, nebyl státním občanem jiného státu, ale státním občanem Ruské federace, státní občanství Izraele nabyt později. Kromě toho bylo zjištěno, že D. V. je v současnosti jak státním občanem Ruské federace, tak státním občanem Izraele.
47. Z překladu ustanovení § 6 federálního zákona Ruské federace č. 62-FZ ze dne 30. 5. 2002 o státním občanství Ruské federace (ve znění ze dne 30. 12. 2020), které se týká dvojího státního občanství, vyplynulo, že pokud státní občan Ruské federace pobývá mimo území Ruské federace, má povinnost oznámit nabytí jiného státního občanství do 30 dnů ode dne vstupu na území Ruské federace.
48. Z úředního překladu potvrzení o vydání řidičského průkazu Ministerstva vnitra Ruské federace, Ředitelství pro Tambovskou oblast ze dne 12. 10. 2021 vyplývá, že ke dni 11. 10. 2021 měl řidičský průkaz žalobce č. X platnost do 23. 10. 2023.

49. Z úředního překladu odpovědi Ministerstva vnitra Ruské federace, Ředitelství pro Tambovskou oblast ze dne 26. 10. 2021 vyplývá, že pas státního občana Ruské federace série X č. X je platným dokladem prokazujícím totožnost a že žalobce je státním občanem Ruské federace a Správa pro migrační záležitosti nebyla stanoveným způsobem oslovena ve věci vzdání se státního občanství.
50. Z rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2019, č. j. Nt 406/2019 (potvrzeného rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, č. j. 14 To 127/2019) vyplynulo, že je přípustné vydání žalobce k trestnímu stíhání do Ruské federace.
51. K důkazům – usnesení Městského soudu v Praze a usnesení Vrchního soudu v Praze – sdělil žalobce, že byly přijaty až po vydání rozhodnutí žalovaného a dále potvrzují to, že ČR přijala diplomatické záruky ze strany Ruska ve vztahu k občanu ruské federace a nelze ignorovat, že se ve vztahu k žalobci jedná o občana Ruské federace. K výňatku ze zákona uvedl žalobce, že se vztahuje i k tomu, s čím polemizoval ve svém rozhodnutí Nejvyšší správní soud, že žalobce nebyl aktivní v nahlašování ztráty svého občanství Ruské federace, přičemž tuto povinnost žalobce neměl, neboť žalobce žil mimo území Ruské federace a tato povinnost by vznikla poté, až by znovu vstoupil na ruské území. K usnesení o úplném zamítnutí žádosti ze dne 23. 6. 2021 a potvrzení o platnosti žalobcových dokladů sdělil žalobce, že již v průběhu řízení o mezinárodní ochraně se žalobce prokazoval řidičským průkazem vydaným Ruskou federací, přičemž musely ze strany žalovaného vzniknout pochybnosti o skutečném stavu věci, které měly vést žalovaného k tomu, aby žalovaný ověřil, zda je žalobce občanem Ruské federace. Tvzení žalobce o tom, že doklady předložené žalobcem nemusely být platné, tak byly provedenými důkazy vyvráceny.
52. V rámci závěrečného návrhu odkázal žalobce na svá vyjádření ve věci a má za to, že bylo prokázáno, že rozhodnutí žalovaného neobstojí jak vzhledem k indiciím, které byly přítomny již v rámci správního řízení, tak vzhledem k tomu, že se proměnil skutkový stav s ohledem na extradiční rozhodnutí a aktuálně s ohledem na válku na Ukrajině a nemožnost vydání do Ruska a přijetí diplomatických záruk ze strany Ruska. Proto žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalším řízením. Co se týče nákladů řízení, žalobce má za to, že žalovaný má povinnost uhradit žalobci náklady řízení.
53. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

VIII. Posouzení věci krajským soudem

54. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

55. Krajský soud v Brně při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů. I přes závěry Nejvyššího správního soudu však nakonec dospěl k tomu, že žaloba je důvodná.
56. Jelikož v nyní posuzovaném případě šlo primárně o posouzení státní příslušnosti žalobce, krajský soud v první řadě přistoupil k této otázce.
57. Krajský soud přitom souhlasí se závěry Nejvyššího správního soudu, že žalovaný vycházel z informací poskytnutých mu žalobcem, když břemeno tvrzení leží na žadateli o mezinárodní ochranu a břemeno důkazní může nést v jistých případech i správní orgán, nicméně nelze po správním orgánu požadovat, aby zkoumal veškeré myslitelné otázky. Žalobce v průběhu pohovorů k žádosti o mezinárodní ochranu neuváděl, že je občanem Ruské federace, uváděl jen občanství státu Izrael a rovněž uváděl, že se ruského občanství vzdal. Po správním orgánu pak tedy nelze požadovat, aby v této situaci dále přezkoumával další případné státní občanství žadatele i přesto, že žadatel výslovně uvedl, že je občanem pouze jednoho státu. Proto byl správný závěr žalovaného, že není pochyb o izraelském státním občanství žalobce.
58. Pokud žalobce tvrdí, že pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu nebyl žalovaným veden tak, aby byly zjištěny všechny skutečnosti relevantní pro rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany, pak soud uvádí, že z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že žalovaný se žalobce na jeho státní příslušnost dotazoval, žalobce potvrdil údaje o své izraelské státní příslušnosti, na dotaz žalovaného, zda se může vyjádřit k tomu, že se narodil v bývalém SSSR, uvedl žalobce, že z Ruska utekl, protože jeho život tam byl v ohrožení a vyřídil si státní občanství Izraele, kam odcestoval z důvodu své národnosti. Dále žalobce ani na přímý dotaz žalovaného neuvedl, že by měl v době pohovoru i jiné než izraelské občanství. Nelze tedy uzavřít, že by správní orgán neměl dostatečnou snahu zjistit v průběhu správního řízení relevantní informace spojené se státním příslušenstvím žalobce, byť byly dány indicie o tom, že by žalobce mohl mít i ruské občanství.
59. Je sice pravdou, že žalobce v průběhu správního řízení předložil i platné ruské doklady (cestovní pas a řidičský průkaz). V době rozhodování správního orgánu však byl relevantní závěr, že tyto doklady, ač byly platné, nejsou samy o sobě dokladem potvrzujícím ruské státní občanství žalobce, které mohlo být mezitím zrušeno, a doklady mohly žalobci zůstat, přičemž sám žalobce v průběhu správního řízení avizoval, že ruské státní občanství zrušil. Potvrzení Ministerstva vnitra Ruské federace ze dne 26. 10. 2021 o tom, že žalobce je státním občanem Ruské federace a potvrzující platnost cestovního pasu žalobce, a potvrzení Ministerstva vnitra Ruské federace ze dne 12. 10. 2021 o tom, že řidičský průkaz žalobce je platný do 23. 10. 2023, předložil žalobce až krajskému soudu na ústním jednání dne 24. 3. 2022. Krajský soud má přitom za to, že uvedená potvrzení mohl žalobce předložit již v rámci řízení před správním orgánem, resp. mohl v průběhu správního řízení o tato potvrzení požádat a následně je předložit v rámci správního řízení, nebo mohl v potvrzeních uvedené skutečnosti v řízení před správním orgánem alespoň tvrdit. V předložených potvrzeních totiž nejsou obsaženy žádné nové skutečnosti, když pouze deklarují stav zjevný již ze samotných dokladů, tedy jejich platnost. Potvrzení ruského státního občanství žalobce

rovněž nelze považovat za novou skutečnost, kterou žalobce nemohl bez vlastního zavinění uvést již v průběhu správního řízení, neboť žalobci bylo známo, že úřady nikterak nereagovaly na jeho vzdání se občanství Ruské federace.

60. Na druhou stranu nelze přičítat žalobci k tíži to, že by neoznámil úřadům Ruské federace, že nabytí jiné státní občanství, když takovou povinnost žalobce ani neměl, což vyplývá z federálního zákona Ruské federace č. 62-FZ ze dne 30. 5. 2002 o státním občanství Ruské federace. V něm je totiž stanoveno, že pokud státní občan Ruské federace pobývá mimo území Ruské federace, má povinnost oznámit jiné státní občanství do 30 dnů ode dne vstupu na území Ruské federace. Vzhledem k tomu, že žalobce od roku 2016 v Ruské federaci nebyl, nemohl uvedenou povinnost splnit. To však nemění nic na závěru, že žalobce věděl o tom, že úřady Ruské federace nijak nereagovaly na jeho žádost o zrušení občanství a mohl uvedenou skutečnost sdělit v průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odkaz na uvedené ustanovení federálního zákona Ruské federace však žalobce poskytl opět až krajskému soudu na ústním jednání dne 24. 3. 2022 a rovněž nejde o novou skutečnost, kterou by žalobce nemohl uplatnit již vůči správnímu orgánu.
61. Na základě výše uvedeného pak soud uzavírá, že pokud žalovaný dospěl v rámci správního řízení k tomu, že žalobce je občanem pouze státu Izrael na základě sdělení samotného žalobce, neměl jinou možnost, jak ověřit, že žalobce je rovněž občanem Ruské federace. Jakékoliv prověřování nad rámec výslovných sdělení žalobce by pak bylo nadměrným požadavkem na správní orgán.
62. Z tohoto pohledu pak bylo správné posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve vztahu ke státu původu žalobce, jímž byl stát Izrael. Ve světle těchto skutečností pak krajský soud konstatuje, že žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, když posuzoval jednotlivé zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, resp. pro udělení doplňkové ochrany. S jeho posouzením a závěry se krajský soud ztotožnil.
63. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Je v něm založen protokol o pohovoru, Informace OAMP MV ČR – Izrael: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 8. 1. 2018 a ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Izraeli ze dne 13. 3. 2019, jakož i další podklady pro vydání rozhodnutí.
64. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že *mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.*
65. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu v platném znění *se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy,*

pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

66. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.
67. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobce dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve své vlasti, tedy v Izraeli, politicky aktivní v rozsahu, aby bylo možné dospět k závěru, že byl azylově relevantním způsobem pronásledován pro zastávání nebo uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.
68. Žalobce nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem politické strany či organizace a nebyl politicky nijak aktivní. Nesdělil, že by v Izraeli jakýmkoliv způsobem uplatňoval politická práva či svobody, nelze ani uzavřít, že byl v Izraeli vystaven jakémukoliv pronásledování. Žalobce naopak uvedl, že v Izraeli neměl nikdy žádné problémy a ničeho se tam neobává.
69. Dle názoru krajského soudu nebylo rovněž prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
70. Z výpovědi žalobce není zřejmé, že by ve vztahu k Izraeli mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu hrozilo takové pronásledování v případně návratu do vlasti. Veškeré důvody pro svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce směřoval proti Ruské federaci, avšak jak bylo uzavřeno výše, Ruská federace byla správním orgánem shledána jako stát, k němuž v době posuzování žádosti o mezinárodní ochranu žalobce neměl vztah jakožto jeho

občan, resp. žalobce tento vztah správnímu orgánu netvrdil. Žalovaný pak správně uzavřel, že mezinárodní ochrana z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování či nebezpečí vážné újmy se poskytuje pouze ve vztahu ke státu, jehož je žadatel o mezinárodní ochranu státním občanem, tedy dle správním orgánem zjištěného skutkového stavu ve vztahu ke státu Izrael. S ohledem na to, že v Izraeli žalobce nikdy žádné problémy neměl a ničeho se tam neobává, nelze než dojít k závěru, že neexistují důvodné obavy žalobce z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo hrozba takového pronásledování v případně návratu žalobce do vlasti.

71. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, se krajský soud plně ztotožňuje.
72. Za správné, zákonné, zjištěným skutečností odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu.
73. K udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle ustanovení § 12 nebo 14 citovaného zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
74. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
75. Žalovaný v průběhu správního řízení zjistil, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle jeho prohlášení je zdravý, pouze občas pociťuje bolest páteře, což řeší léky proti bolesti. Jeho zdravotní stav zjevně nevyžaduje žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči a žalovaný neshledal ani existenci zvláštního zřetele hodného důvodu pro udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Případ žalobce rovněž není případ, kdy by byla jeho situace natolik výjimečná, že neudělení azylu by v jeho případě bylo v zásadě nehumánní. Soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Krajský soud neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost.
76. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá ustanovení § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
77. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže*

nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

78. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za *vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
79. Žalobce ve vztahu k podmínkám doplňkové ochrany neuvedl nic, co by splňovalo důvody k udělení doplňkové ochrany. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci v Izraeli hrozit v případě návratu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Rovněž nelze na základě výpovědi žalobce uzavřít, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Správní orgán rovněž posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že na území Izraele přes napětí mezi Izraelem a Palestinskou samosprávou neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ani sám žalobce nic takového netvrdil. Rovněž se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že případné vycestování žalobce do Izraele po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.
80. Žalovaný tak správně dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu.
81. Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu výše citovaného ustanovení, neboť netvrdil ani nebylo
- prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana tak, jak je uvedeno v § 14b odst. 1 zákona o azylu.
82. Krajský soud se však dále ztotožňuje s názorem žalobce, že nyní došlo k tak zásadní proměně skutkového stavu, že původní rozhodnutí žalovaného neobstojí, přičemž žalobce poukázal zejména na usnesení o úplném zamítnutí žádosti ze dne 23. 6. 2021, na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2019, č. j. Nt 406/2019 a rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, č. j. 14 To 127/2019, a dále i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021 – 49.

83. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí konstatoval, že obecně se při přezkumu rozhodnutí správního orgánu ze strany správních soudů uplatňuje retrospektivní princip, tedy soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věcech mezinárodní ochrany však existují výjimky, při nichž dochází k prolamování tohoto principu, přičemž jedna z těchto výjimek vyplývá z čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU se dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímaní statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), podle něhož lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“*
84. V případě přímé aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice je pak při přezkumu napadeného rozhodnutí nutné vycházet nejen ze skutkového stavu zjištěného žalovaným ve správním řízení, ale i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy. Jak k tomuto ustanovení judikoval Nejvyšší správní soud, i za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32).
85. Co se týče nových skutkových okolností, žalobce v první řadě poukázal na usnesení o úplném zamítnutí žádosti ze dne 23. 6. 2021. Toto usnesení tedy bylo vydáno až po vydání napadeného rozhodnutí a vyplývá z něj explicitně, že žalobce je stále občanem Ruské federace, stejně jako občanem státu Izrael, resp. vzhledem k tomu, že jde o usnesení vydané úřadem Ruské federace – vyšetřovatelem vyšetřovacího odboru policejního oddělení vyšetřovacího ředitelství Správy Ministerstva vnitra Ruské federace v Tambově, je nyní postaveno najisto, že Ruská federace nadále žalobce považuje za svého občana.
86. Rovněž žalobce poukazoval na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2019, č. j. Nt 406/2019 (potvrzené rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, č. j. 14 To 127/2019), z jehož výroku mj. vyplývá, že žalobce nebude „jako občan Ruské federace podle č. 1 čl. 61 ústavy Ruské federace vydán třetímu státu“. K tomu však krajský soud uvádí, že naopak v odůvodnění obou uvedených rozhodnutí je řečeno, že žalobce byl posuzován jako občan státu Izrael. Nelze tedy pouze s poukazem na tato usnesení jednoznačně uzavřít, že by žalobce byl posuzován jako občan Ruské federace již v průběhu extradičního řízení.
87. Ve spojení s výše uvedeným usnesením o úplném zamítnutí žádosti ze dne 23. 6. 2021 je nicméně nutno dojít k závěru, že v případě extradice bude žalobce Ruskou federací posuzován jako její občan a bude s ním i takto zacházeno. Za takto zjištěného

skutkového stavu tedy nelze ignorovat to, že byť žalobce v průběhu správního řízení nic o svém ruském občanství neuváděl, resp. uváděl pouze to, že požádal o zrušení ruského státního občanství (i když je sporné, zda tak učinil či ne – s ohledem na zprávu pro migrační otázky správy vnitra Ruska pro Tambovskou oblast ze dne 21. 12. 2018, a s ohledem na odpověď Ministerstva vnitra Ruské federace, Ředitelství pro Tambovskou oblast ze dne 26. 10. 2021), je zejména ve světle usnesení o zamítnutí žádosti ze dne 23. 6. 2021 zřejmé, že žalobce nikdy nepřestal být občanem Ruské federace, je za něj ruskými úřady nadále považován, bude s ním takto zacházeno v případě extradice a tedy je nutno s ním takto nadále zacházet i pro účely řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce ani neporušil žádnou povinnost ve vztahu k oznámení nově nabytého izraelského státního občanství vůči Ruské federaci, jak soud uzavřel již výše, nelze žalobci vyčítat jakýkoliv laxní přístup k oznamovací povinnosti ohledně nabytí nového státního občanství. Z odpovědi Ministerstva vnitra Ruské federace, Ředitelství pro Tambovskou oblast ze dne 26. 10. 2021 totiž vyplývá, že nabytí izraelského státního občanství nebylo žalobcem stanoveným způsobem oznámeno vůči ruským úřadům, tzn. zřejmě způsobem, který je stanoven v ustanovení § 6 federálního zákona Ruské federace č. 62-FZ ze dne 30. 5. 2002 o státním občanství Ruské federace – tedy žalobce jakožto státní občan Ruské federace, který pobývá mimo území Ruské federace, má oznámit nabytí nového státního občanství do 30 dnů ode dne vstupu na území Ruské federace, což logicky splnit nemohl, když nebyl na území Ruské federace od roku 2016.

88. Soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že v případě ignorace skutečnosti, že žalobce je nadále považován Ruskou federací za jejího občana, by byl žalobce ponechán bez možnosti udělení mezinárodní ochrany. Soud musí přisvědčit žalobci i v tom, že za uvedené situace je zřejmé, že žalobce nemá možnost požívat ochrany ze strany státu Izrael a při vydání do Ruské federace již jsou jakékoliv úvahy o možnosti využít ochrany ze strany státu Izrael liché.
89. Krajský soud pak má dále ve shodě se žalobcem za to, že obecně známé skutečnosti, jakými jsou invaze Ruské federace na Ukrajinu a v návaznosti na to sankce přijaté vůči Ruské federaci a diplomatické reakce v podobě vyloučení Ruské federace z Rady Evropy, resp. následné vystoupení Ruské federace, jsou v nyní posuzovaném případě skutečnostmi natolik závažnými, že napadené rozhodnutí žalovaného nemůže nyní obstát zejména v kontextu s tím, že je nutno v současnosti nahlížet jiným způsobem na diplomatické záruky poskytnuté Ruskou federací, a to tak, aby v případě extradice nedošlo k porušení zásady non-refoulement.
90. K uvedené problematice se již vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021 – 49, v němž se jednalo o obdobný případ, kdy bylo rozhodnuto o přípustnosti extradice stěžovatele k trestnímu stíhání do Ruské federace za současného přijetí diplomatických záruk. Shodně jako v nyní posuzovaném případě se tyto diplomatické záruky týkaly mj. toho, že stěžovatel nebude mučen ani podroben jinému špatnému zacházení dle čl. 3 a 6 Úmluvy, že bude umístěn v instituci odpovídající normám stanoveným v Úmluvě a že pracovníci Velvyslanectví ČR v Ruské federaci budou mít možnost vyžádaného navštěvovat s cílem kontroly uvedených záruk. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, poskytnutí diplomatických záruk samo o sobě

není dostatečné k zajištění náležité ochrany před nebezpečím porušení zásady non-refoulement, nicméně uvedené záruky byly shledány za dostatečné a spolehlivé. Nejvyšší správní soud však v jím posuzovaném případě akcentoval významnou změnu okolností v podobě vojenské invaze Ruské federace na území Ukrajiny, zahájené dne 24. 2. 2022, a s tímto aktem spojené zločiny proti míru a proti lidskosti páchané vojsky Ruské federace proti Ukrajině a jejímu civilnímu obyvatelstvu, přičemž v reakci na to byly Českou republikou i jinými státy přijaty sankce vůči Ruské federaci. Ruská federace se současně dopouští i potlačování mezinárodně garantovaných práv vlastního obyvatelstva. Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatoval, že došlo k významné změně v rámci diplomatických vztahů ČR a Ruské federace a rovněž nelze ověřit dodržení přijatých záruk diplomatickými mechanismy, pokud vůbec lze jakkoli akceptovat diplomatické záruky země, která porušuje jak mezinárodní závazky vůči jinému státu, tak mezinárodně garantovaná základní práva vlastního obyvatelstva.

91. V nyní posuzovaném případě je tak podle krajského soudu nesporné, že invaze na Ukrajině ze strany Ruské federace a s ní související nemožnost akceptace diplomatických záruk, které nelze v nynější situaci považovat za dostatečné a spolehlivé, neboť nelze garantovat zejména dodržování čl. 3 a 6 Úmluvy, představuje novou skutečnost, kterou žalobce nemohl uplatnit ve správním řízení a která nastala až po podání žaloby, resp. až po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2021, č. j. 9 Azs 69/2021 – 22. Žalobce na tuto skutečnost poukázal ve svém vyjádření ze dne 23. 3. 2022 i na ústním jednání konaném dne 24. 3. 2022, krajský soud by však k této skutečnosti musel přihlédnout i z moci úřední.
92. Krajský soud následně přihlédl k námitce žalobce i v tom, že v důsledku kladného rozhodnutí o přípustnosti vydání žalobce do Ruské federace není možné žalobci zajistit účinnou ochranu v situaci, kdy opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany nezakládá žalobci právo na setrvání v ČR, když konečné rozhodnutí o povolení k vydání náleží ministru spravedlnosti, který je však povinen vyčkat do skončení řízení o mezinárodní ochraně, pouze jde-li o první žádost o mezinárodní ochranu.
93. Tímto se zabýval Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021 – 49. Stejně jako v Nejvyšším správním soudem posuzovaném případě by nyní v případě žalobce s ohledem na rozhodnutí o extradici mohlo dojít k tomu, že než bude rozhodnuto o případném odkladném účinku ústavní stížnosti, která je jediným opravným prostředkem proti rozhodnutí ministra spravedlnosti o vydání, mohlo by dojít k realizaci vydání žalobce do Ruské federace. To by s ohledem na výše uvedené znamenalo, že žalobci se nedostane účinného prostředku k ochraně svých práv a v konečném důsledku by mohlo dojít k porušení zásady non-refoulement.
94. Krajský soud tedy dospěl po přezkumu napadeného rozhodnutí zejm. ve světle nových skutečností ohledně ruského občanství žalobce a ve světle aktuálních událostí – válečného konfliktu na Ukrajině a souvisejících diplomatických dopadů ve vztahu k Ruské federaci – k závěru, že žalovaný je povinen nově vyhodnotit příběh žalobce jednak z hlediska toho, že nelze ignorovat otázku ruského občanství žalobce, když je žalobce nadále Ruskou federací považován za jejího občana, jednak z hlediska aktuálních informací o situaci v Ruské federaci po invazi na Ukrajinu a zabývat se i

otázkami dodržování diplomatických záruk ze strany Ruské federace v případě návratu žalobce do země původu – tedy do Ruské federace.

V. Závěr a náklady řízení

95. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že jí v plném rozsahu vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil s tím, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
96. V dalším řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu obsaženým v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
97. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl výrokem II. dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložil proti žalované, která ve věci úspěch neměla (neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno).
98. Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud mimosmluvní odměnu zástupce žalobce za dva úkony právní služby (písemné podání ve věci samé – vyjádření, účast na ústním jednání soudu) po 3 100 Kč podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném v rozhodné době). Za úkony právní služby to činí celkem 6 100 Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a náhradu promeškaného času ve výši 1 000 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, což činí dohromady částku ve výši 7 800 Kč. Tato částka se dále zvyšuje o DPH 21 %, neboť právní zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Soud rovněž žalobci přiznal náklady předcházejícího řízení ve výši 11 228 Kč. Celkové náklady řízení tak dosáhly výše 20 666 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. března 2022

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
R. B.